

ՐՈՄԱՆՍ

ՅՈՎՀԱՆՆԷՍ ԹՈՒՄԱՆԵԱՆՅԻ

Երկու աչքով լալիս էր նա.
Վճիտ կաթիլքն արասորի
Թափւում էին կրծքի վերայ
Սև աչքերից այն կուտի:

Նուրբ շրթունքը այրւում էին
Մատաղ սրտի կրակից,
Եւ համարձակ իմ առաջին
Լալով պատմում էր նա ինձ:

Ես ակնապիշ լսում էի
Այն պատկերով հիացած,
Եւ յիշում եմ միմիայն վերջի
Նրա խօսքերն, որ ասաց՝

«...Ա՛խ, չարտասւել ես չեմ կարող,
Ծանր է ապրել սիրազուրկ...»
Եւ բարձրաձայն հեկեկալով
Դարձեալ թափեց արտասուք: